

CONTRA SPERM SPERO!

Гетьте, думи, ви хмари осінні!
То ж тепера весна золота!
Чи то так у жалю, в голосінні
Проминуть молодії літа?

Ні, я хочу крізь сльози сміятись,
Серед лиха співати пісні,
Без надії таки сподіватись,
Жити хочу! Геть думи сумні!

Я на вбогім сумнім перелозі
Буду сіять барвисті квітки,
Буду сіять квітки на морозі,
Буду лить на них сльози гіркі.

І від сліз тих гарячих розтане
Та кора льодовая, міцна,
Може, квіти зійдуть — і настане
Ще й для мене весела весна.

Я на гору круту крем'яную
Буду камінь важкий підіймать
І, несучи вагу ту страшную,
Буду пісню веселу співать.

В довгу, темную нічку невидну
Не стулю ні на хвильку очей,
Все шукатиму зірку провідну,
Ясну владарку темних ночей.

Так! я буду крізь сльози сміятись,
Серед лиха співати пісні,
Без надії таки сподіватись,
Буду жити! Геть думи сумні!

* * *

Стояла я і слухала весну,
Весна мені багато говорила,
Співала пісню дзвінку, голосну,
То знов таємно-тихо шепотіла.

Вона мені співала про любов,
Про молодощі, радощі, надії,
Вона мені переспівала знов
Те, що давно мені співали мрії.

* * *

Хотіла б я піснею стати
У сюю хвилину ясну,
Щоб вільно по світі літати,
Щоб вітер розносив луну.

Щоб геть аж під яснії зорі
Полинути співом дзвінким,
Упасти на хвилі прозорі,
Буяти над морем хибким.

Лунали б тоді мої мрії
І шастя моє таємне,
Ясніші, ніж зорі яснії,
Гучніші, ніж море гучне.

* * *

І все-таки до тебе думка лине,
 Мій занапащений, нещасний краю,
 Як я тебе згадаю,
 У грудях серце з туги, з жалю гине.

Сі очі бачили скрізь лихо і насилля,
 А тяжчого від твого не видали,
 Вони б над ним ридали,
 Та сором сліз, що ллються від безсилля.

О, сліз таких вже вилито чимало, —
 Країна ціла може в них втопитись;
 Доволі вже їм литись, —
 Що сльози там, де навіть крові мало!

МРІЇ

У дитячі любі роки,
 Коли так душа бажала
 Надзвичайного, дивного,
 Я любила вік лицарства.

Тільки дивно, що не принци,
 Таємницею укриті,
 Не вродливі королівни
 Розум мій очарували.

Я дивилась на малюнках
 Не на гордих переможців,
 Що, сперечника зваливши,
 Промовляють люто: «Здайся!»

Погляд мій спускався нижче,
На того, хто, розпростертий,
До землі прибитий списом,
Говорив: «Убий, не здамся!»

Не здавався мені величним
Той завзятий, пишний лицар,
Що красуню непокірну
Взяв оружною рукою.

Тільки серце чарувала
Бранки смілива відповідь:
«Ти мене убити можеш,
Але жити не примусиш!»

Роки любії, дитячі,
Як весняні води, зникли,
Але гомін вод весняних
Не забудеться повік.

Він, було, мені лунає
У безсонні довгі ночі
І еднається так дивно
З візерунками гарячки:

Мріє стеля надо мною,
Мов готичнее склепіння,
А гілки квіток сплелися
На вікні, неначе ґрати.

Од вікна до мене в хату
Червонясте світло впало, —
Чи то вуличнее світло,
Чи то полиски пожежі?